

02-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - পিতা বিন্দু স্বৰূপ হয়, তেওঁক যথার্থ ৰূপত জানি লৈ স্মৰণ কৰা এয়াই বুদ্ধিমত্তা”

***প্ৰশ্ন:-** বেহদৰ দৃষ্টিৰে সপোনৰ অৰ্থ কি? এই সংসাৰক সপোনৰ সংসাৰ বুলি কিয় কোৱা হয়?

***উত্তৰ:-**সপোন অৰ্থাৎ যি কথা হৈ গ'ল। তোমালোকে এতিয়া জানা যে এই গোটেই সংসাৰ এতিয়া সপোনৰ অৰ্থাৎ সত্যযুগৰে পৰা ধৰি কলিযুগৰ অন্তলৈকে সকলোবোৰ পাৰ হৈ গ'ল, তোমালোকৰ এতিয়া চেকেণ্ডতে এই সপোনৰ সংসাৰৰ স্মৃতি আহি গ'ল। তোমালোকে সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্ত, মূলবতন, সূক্ষ্মবতন, স্থূলবতনক জানি মাষ্টৰ ভগৱান হৈ পৰিলা।

***গীত:-** কোন আহিল মোৰ মনৰ দুৱাৰডলিলৈ... (কোন আয়া মেৰে মন কে দ্বাৰে...)

ওম্ শান্তি। শিৱবাবাই নিজৰ মিঠা-মিঠা সন্তানসকলক, অতি মৰমৰ শালিগ্ৰামসকলক বহি বুজাইছে। শালিগ্ৰামেই শিৱবাবাৰ সন্তান হয়। সন্তানসকলে জানে যে আমাক তেওঁ পঢ়াই, যাক কোনেও সামান্যতমো নাজানে। শিৱৰ মন্দিৰলৈ যায় কিন্তু তাত ইমান ডাঙৰ শিৱলিংগ দেখা পায়। এইটো কেনেকৈ জানিব যে আমাৰ বাবা বিন্দু স্বৰূপ হয়। যিসকল সন্তানে শিৱবাবাক ইমান ডাঙৰ বুলি বুজি স্মৰণ কৰে বা কৰিছিল - তেওঁলোকো ভোলা কিয়নো সেয়া ভুল। পিতাই বুজাইছে যে মই বিন্দু হওঁ, এতিয়া বিন্দুক কোনোবাই কি বুলি বুজিব। যদিও কোনোবাই কয় যে অখণ্ড জ্যোতি স্বৰূপ হয়, অমুক হয়, কিন্তু নহয়, তেওঁ হিছে বিন্দু। তেওঁক স্মৰণ কৰা বৰ কঠিন। ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যায়। ভক্তি মাৰ্গত শিৱলিংগত ফুল অৰ্পন কৰাৰ বা পূজা কৰাৰ অভ্যাস হৈ গৈছে সেয়েহে স্মৃতিত থাকে। কিন্তু এইটো ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যায় যে আমাৰ বাবা বিন্দু ৰূপ হয়। গোটেই ড্ৰামাত তেওঁৰ যি ভূমিকা আছে সেয়া পালন কৰে। বিন্দুক বহিলে মহিমা কৰিব নেকি যে সুখৰ সাগৰ হয়, শান্তিৰ সাগৰ হয়.....। কিমান সৰু বিন্দু ৰূপ হয়।

সন্তানসকলে সোধে যে কাক ধ্যানত ৰাখোঁ? এই কথাবোৰ বুদ্ধিমানহে বুজিব পাৰিব। নহ'লে সেই শিৱৰ লিংগই স্মৃতিত আহি যায়। কৃষ্ণটো ভালদৰে বুদ্ধিত বহি যায়। এওঁতো হ'ল বিন্দু। গীততো কোৱা হয় যে স্মৰণ কৰিলে স্মৃতিত নাহে তেন্তে সেই চেহেৰা কেনেকুৱা? এয়াও আশ্চৰ্যকৰ, ইমান সৰু বিন্দু! জ্ঞানৰ নৃত্য কৰে। কোৱা হয় - এয়া সপোনৰ সংসাৰ। হৈ যোৱা কথাক সপোন বুলি কোৱা হয়। সপোনৰ সংসাৰ, যি ঘটি গ'ল সেয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। গোটেই ব্ৰহ্মাণ্ড মূলবতন, সূক্ষ্মবতন, সত্যযুগ, ত্ৰেতা, দ্বাপৰ - গোটেইবোৰ সপোন হৈ গ'ল। যি অতীত হৈ গ'ল সেয়া সপোন হৈ গ'ল। এতিয়া কলিযুগৰো অন্ত। এয়া সপোনৰ সংসাৰ নহ'ল জানো। সেয়া হদৰ সপোন আছে। তোমালোকৰ বেহদৰ বুদ্ধিত আছে। সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশীও সকলো সপোন হৈ গ'ল। ইয়াক কোৱা হয় সপোনৰ সংসাৰ। তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে ইমান ৰহস্য আৰু কোনেও নাজানে। সত্যযুগত কিমান অপাৰ সুখ আছিল - সেয়া সকলো অতীত হৈ গ'ল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আদি, মধ্য, অন্তৰ সম্পূৰ্ণ জ্ঞান আছে। এজন পিতাৰেই স্মৃতিত থাকিব লাগে। পিতাই যি বুজাইছে সেয়া আৰু কোনেও বুজাব নোৱাৰে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত সপোনৰ সংসাৰ আছে। এইটো-এইটো অতীত হৈ গ'ল - বুদ্ধিয়ে জানে নহয়নে। তোমালোকৰ ওপৰৰ পৰা লৈ সকলো জ্ঞান বুদ্ধিত আছে - আদিৰ পৰা অন্তলৈকে। তোমালোক এতিয়া ত্ৰিকালদৰ্শী-ত্ৰিলোকীনাথ হৈ গ'লা। ত্ৰিলোকীনাথ হোৱা বাবে তোমালোক যেন ভগৱান হৈ যোৱা। ভগৱানে বহি তোমালোকক শিক্ষা দিয়ে। চেকেণ্ডতে সপোন আছে নহয়নে।

গতিকে চেকেণ্ডত তোমালোকৰ গোটেই স্মৃতিত আহিব লাগে - বীজ আৰু বৃক্ষ। বাবাইও কয় যে - আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান মোৰ ওচৰত আছে সেয়েহে মোক জ্ঞানৰ সাগৰ, জ্ঞানেৰে পূৰ্ণ, জানিজাননহাৰ (সকলো বসস্য জানোতা) বুলি কয়। জানে যে প্ৰত্যেকৰে অৱস্থা এনেকুৱাই হ'ব। এজন-এজনৰ অৱস্থা জানো মই বহি জানিম! যি অৱস্থা কল্পৰ আগতে আছিল, সেই অৱস্থাতেই আছে। সেয়াতো তোমালোকও জানা। পুৰুষাৰ্থ কৰাবৰ কাৰণে কয় - ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰা।

এতিয়া তোমালোক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে। তোমালোকে জানা যে এইটো-এইটো অতীত হৈ গৈছে - এনেকৈ দেৱতাসকলে ৰাজ্য কৰিছিল আকৌ আহি ৰাজ্য কৰিব। অতীত, বৰ্তমান, ভৱিষ্যত এয়া স্মৰণ কৰি থাকিব। ইয়াকে স্বদৰ্শন চক্ৰ বুলি কোৱা হয়। শিৱলিংগক স্মৰণ কৰাটো অভ্যাস হৈ গৈছে। গতিকে ভাবে যে বাবা জ্যোতিলিংগম হয়। বিন্দু বুলি ক'লে মূৰ্ছিত হৈ পৰে। তেওঁলোকে ভাবে যে আত্মা সৰু হয়, পৰমাত্মা ডাঙৰ হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা - এই কলিয়ুগী দুনিয়াত এই সময়ত চোৱা জাক-জমক কিমান! ইয়াক মায়াৰ জাক-জমক বুলি কোৱা হয়। মায়াৰ পাম্প। এনেকৈ কয় নহয় - এতিয়া দুনিয়া কিমান ভাল হৈ গৈছে। ডাঙৰ ডাঙৰ মহল গঢ়ি উঠিছে। আমেৰিকাৰ কিমান জাক-জমক! কিমান সুন্দৰ সুন্দৰ বস্তু বনাইছে। আমি বুজি পাওঁ যে এয়াতো বাহ্যিক জাক-জমকতাহে যি এতিয়া শেষ হৈ যাব। দিন-প্ৰতিদিনে উচ্চ উচ্চ অট্টালিকা, বান্ধ আদি এনেকৈ বনাব এনে লাগিব যেন একেবাৰে নতুন দুনিয়া। মনুষ্য মায়াৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত। আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ জাক-জমকতা। এই সকলোবোৰ হৈছে যাদু, এতিয়া শেষ হওঁ হওঁ। ডাঙৰ-ডাঙৰ বিজ্ঞানৰ দাস্তিক যি সকল আছে তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত আছে যে এই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। ইজনে সিজনক কৈ দিয়ে তোমালোকে প্ৰতিবন্ধকতাৰ (interfere) সৃষ্টি নকৰিবা, নহ'লে সকলো শেষ হৈ যাব। আমেৰিকাই নিজক বলৱান বুলি ভাবে গতিকে নিশ্চয় চেকেণ্ড নম্বৰতো কোনোবা থাকিব যিয়ে বিৰুদ্ধাচৰণ কৰিব। গায়ন কৰা হয় - দুটা মেকুৰীয়ে যুজ কৰে। যাদৱসকলে নিজৰ কুলৰ বিনাশ কৰিলে, গতিকে সেয়া দুটা মেকুৰী নহ'ল জানো। সেয়াই প্ৰেক্টিকেলত হৈ আছে।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা - আগতেও এই সময়ত তোমালোকেই জ্ঞান লৈছিল। এতিয়াও লৈ আছে। পিতা আহি সকলো জ্ঞান বুজায়। যেনেকৈ পিতাৰ বুদ্ধিত আছে ঠিক তেনেদৰে তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিতো আছে। শিৱ বুলি কোৱা হয় বিন্দুক। আত্মাতেই সমষ্ট পাৰ্ট সমাহিত হৈ আছে। তোমালোকৰ হ'ল সৰ্বতোমুখী (All-round) ভূমিকা, সত্যযুগৰ পৰা ধৰি কলিয়ুগলৈকে। সত্যযুগ-ত্ৰৈতাতে তোমালোকে যেতিয়া সুখ ভোগ কৰা তেতিয়া সেই সময়ত পিতাৰ কোনো ভূমিকা নাই। পিতাই কয় যে মোতকৈও তোমালোকৰ ভূমিকা বেছি। তোমালোক যেতিয়া সুখত থাকা তেতিয়া মই নিৰ্বাণধামত থাকোঁ। মোৰ কোনো ভূমিকা নাথাকে। তোমালোকে সৰ্বতোমুখী ভূমিকা পালন কৰিছা গতিকে তোমালোকেই ভাগৰি পৰিছা সেয়েহে লিখা আছে - ভৰি পিটিকি দিয়ে। পিতাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোক ভাগৰি পৰিছা চাগৈ। তোমালোকে আধাকল্প ভক্তি কৰিলা, দুৱাৰে-দুৱাৰে হাবাথুৰি খালা। ভক্তিমাৰ্গত দিক ভ্ৰান্ত হৈ ঘূৰি ঘূৰি তোমালোক যেতিয়া ভাগৰি পৰা তেতিয়া পিতা আহি তাৰ ফল দিয়ে, পূজাৰী পৰা পূজ্য বনাই দিয়ে। তোমালোক জানা যে আমিহেই পূজ্য আছিলোঁ আকৌ পূজাৰী হ'লো। এনেকুৱা নহয় যে পৰমাত্মা নিজেই পূজ্য, নিজেই পূজাৰী হয়। নহয়, আমিহে হওঁ।

ভাৰতকেই অবিনাশী খণ্ড বুলি গায়ন কৰা হয়। ভাৰত হ'ল শিৱবাবাৰ জন্মভূমি। জন্মভূমিতেই মনুষ্য কোৰবান যায়। কংগ্ৰেছী সকলকো চোৱা, কিমান মাথা মাৰিলে জন্মভূমিৰ কাৰণে। বিদেশীসকলক আতৰাই পঠিয়ালে। এই জন্মভূমি স্বৰ্গ আছিল। পিছত 5 বিকাৰ ৰূপী মায়া আহি গ্ৰাস কৰি পেলালে। আমি বুজি পাওঁ ৰাৱণ ডাঙৰ শক্ৰ। এইটো

কোনেও বুজি নাপায় যে ডাঙৰতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু হৈছে মায়া ৰাৱণ, যিয়ে আমাৰ ৰাজ্যক গ্ৰাস কৰিলে। ৰাৱণে যেন গুপ্ত নিগনিৰ সদৃশ ফুঁ মাৰি দিয়ে আৰু কুটি থাকে, যাক কোনেও গমেই পোৱা নাই। কুটি-কুটি একেবাৰে দেউলীয়া কৰি পেলালে। কোনেও গম নাপায়, আমাৰ ৰাজ্য ভাগ্য কাঢ়ি ল'লে। কোনেও গমেই নাপায় যে আমাৰ শত্ৰু কোন? আমি কঙাল কেনেকৈ হ'লো? মায়া ডাঙৰ নিগনি হয় - আধাকল্প খাই-খাই ভাৰতক কড়ি সদৃশ বনাই দিলে। অতি বলৱান হয়। এতিয়া পুনৰ তোমালোকে লুকাই-লুকাই তাৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ আছা। তোমালোকে জানা যে আমি কেনেকৈ গুপ্ত ৰীতিয়ে ৰাজ্য লৈ লওঁ। যেনেকৈ গুপ্ত ৰীতিয়ে হেৰুৱাইছিলো পুনৰ গুপ্ত ৰীতিৰে লওঁ। কোনেও নাজানে - এতিয়া পুনৰ ইয়াৰ ওপৰত জয়ী হ'ব লাগিব। কিমান সূক্ষ্ম ৰহস্য! বাবাৰ সহযোগত আমি পুনৰ ৰাজ্য-ভাগ্য লওঁ। কোনোধৰণৰ হাত-ভৰি নচলাওঁ। গুপ্ত ৰীতিয়ে আমি নিজৰ বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ, যি আধাকল্প ধৰি থাকিব। সেই মায়া নিগনিৰে লাহে-লাহে খায় আৰু তোমালোকে এতিয়া ৰাজ্য এবাৰেই লৈ লোৱা 21 জন্মৰ কাৰণে। 84 জন্মৰ ৰহস্যও তোমালোকক বুজোৱা হৈছে। ইমান-ইমান জন্ম লৈছা। তোমালোকে জানা যে সত্যযুগত আমাৰ আয়ুস বহুত দীঘলীয়া আছিল। পিছত অপৰিৱৰ্ত্ত ভোগী হৈ পৰিলে দ্বাপৰ-কলিযুগত 63 জন্ম লওঁ। এয়া বাবাই বহি বুজায়। কল্পই-কল্পই মায়াই এনেকৈ ৰাজ্য লয় পিছত আমি মায়াৰ পৰা লওঁ। গীতত গায়নতো কৰে - কোন দেশৰ পৰা আহিলো, কোন দেশলৈ যাব লাগে.....? কিন্তু বুজি নাপায়। তোমালোকেতো জানা যে আত্মা কোন দেশৰ পৰা আহিছে? কিয় আহিছে? গোটেই চক্ৰ বুদ্ধিত আছে। গোটেই ড্ৰামাত নায়ক-নায়িকাৰ ভূমিকা হৈছে শিৱবাবাৰ। শিৱবাবাৰ লগত ভূমিকা পালন কৰোঁতা কোন-কোন হয়? প্ৰথমে-প্ৰথমে জন্ম দিয়ে - ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক পিছত তোমালোক সন্তানসকলক। তোমালোক পিতাৰ লগত সহযোগী হোৱা। পিতা নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি নিজৰ ধামলৈ গুছি যায় আৰু তোমালোক সহযোগী সকলকো লগত মুক্তিধামলৈ লৈ যায়। তোমালোক মুক্তিধামলৈ গৈ পুনৰ জীৱনমুক্তিলৈ গুছি যাবা। কিমান ভালকৈ বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে! গতিকে এয়া হ'ল সপোনৰ সংসাৰ যি অতীত হৈ গ'ল।

তোমালোকে জানা যে সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে দেৱী-দেৱতাসকল আছিল, এতিয়া নাই। গীতৰ কিমান গূঢ় ৰহস্য আছে - কেনেকৈ সপোনৰ সংসাৰ বুদ্ধিত লৈ বহি আছে? গোটেই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে? যি জ্ঞান বাবাৰ ওচৰত আছে সেয়া আমাৰ ওচৰতো আছে। বেহদৰ পিতাৰ ওচৰতহে এই গোটেই বেহদৰ জ্ঞান আছে। সন্তানসকলে জানে - এয়াও সপোন হৈ যাব। এয়া বহুত বুজিবলগীয়া আৰু বুজাবলগীয়া কথা। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে এই কথাবোৰ কাৰোৰে বুদ্ধিত নাথাকিব। গূঢ় টোকা সমূহ পাই থাকা। বুদ্ধিত গোটেই চক্ৰ থাকিব লাগে। ভক্তি মাৰ্গ কি হয়, কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়, ইয়াৰ পৰা একো লাভ নহ'ল। ভক্তি কৰি-কৰি লোকচানতহে আহি গ'লো। এতিয়া পুনৰাই তোমালোক কড়িৰ পৰা হীৰা তুল্য হৈ পৰা। মায়াই কড়ি তুল্য বনাই দিয়ে। বাবাই জ্ঞানৰ নৃত্য শিকায়। পিছত তালৈ গৈ তোমালোকে নৃত্য কৰিবা। এই কথাবোৰ অতি আশ্চৰ্যকৰ জ্ঞানবলগীয়া। ইয়াৰ ৰীতি-নিয়মসমূহ তাত একেবাৰে নাথাকে। সেয়া হৈছেই নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব। তাত মায়াৰ নাম-চিহ্নই নাথাকে। প্ৰথমে তোমালোকে বাবাক স্মৰণ কৰা, অধিকাৰতো লৈ লোৱা, বাকী তাৰ ৰীতি-নিয়ম যি হ'ব সেয়াই চলিব। তাৰ ৰীতি-নিয়ম সকলো নতুন হ'ব। তাত এই উৎসৱ আদি নাথাকিব। ইয়াত উদাসীন হৈ থাকে, সেয়েহে উৎসাহিত কৰিব কাৰণে উৎসৱ আদি পালন কৰে। তাত সদায় আনন্দ-উৎসৱ চলিব। কন্দাৰ প্ৰয়োজন নাই। উৎসৱ পালন কৰাৰ কথাই নাথাকে। সদায় আমাৰ বিশেষ দিন হ'ব। তাত বিবাহো ধুমধামেৰে হ'ব, যৌতুক পোৱা যায়, দাস-দাসী পোৱা যায়। বাকী উৎসৱ আদিৰ দৰকাৰ নাথাকে। এয়া হৈছেই সংগমৰ উৎসৱ, যি ভক্তি মাৰ্গত পালন কৰা হয়। তাততো সদায় সুখেই সুখ হ'ব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই মায়াৰ ওপৰত গুপ্ত ৰীতিয়ে বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে। পিতাৰ সমান জ্ঞানেৰে পূৰ্ণ হৈ থাকিব লাগে।
- (2) পিতা যি হয়, যেনেকুৱা হয়, তেওঁক যথার্থ বিন্দু ৰূপ বুলি জানি স্মৰণ কৰিব লাগে। বিন্দু হৈ বিন্দু পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। ভোলা হ'ব নালাগে।

***বৰদান :-** নিজৰ সকলো বিশেষত্বক কাৰ্যত লগাই তাৰ বিস্তাৰ কৰোঁতা সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা।

যিমানে নিজৰ বিশেষত্বক মনৰ সেৱা বা বাণী আৰু কৰ্মৰ সেৱাত লগাবা তেতিয়া সেই বিশেষত্ব বিস্তাৰ হৈ গৈ থাকিব। সেৱাত লগোৱা অৰ্থাৎ এটা বীজৰ পৰা অনেক ফল উৎপাদন কৰা। এই শ্ৰেষ্ঠ জীৱনত যি জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰৰ ৰূপত বিশেষত্ব প্ৰাপ্ত হৈছে সেয়া কেৱল বীজ ৰূপত নাৰাখিবা, সেৱা ৰূপী ধৰণীত সিচাঁ তেন্তে ফল স্বৰূপ অৰ্থাৎ সিদ্ধি স্বৰূপৰ অনুভৱ কৰিবা।

***প্ৰোগান:-** বিস্তাৰক নাচাই সাৰ ৰূপক চোৱা আৰু নিজৰ মাজত সমাহিত কৰি লোৱা - এয়াই তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থ।

!!ওম্ শান্তি!!
